

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **A. F.**, narozený X,
státní příslušník M. k.,
t. č. v x.,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
sídlem Hládkov 4, Praha,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,**
sídlem Žežická 498, Příbram,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 10. 2020, č. j. KRPS-266602-17/ČJ-2020-010024, o zajištění,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 28. 10. 2020, č. j. KRPS-266602-17/ČJ-2020-010024, se ruší v části výroku v textu „ a),“.
- II. Ve zbytku se žaloba se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v částce 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná rozhodla o jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění zákona č. 165/2020 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Podaná žaloba neobsahovala žádný žalobní bod. Soud žalobci na jeho žádost usnesením ze dne 10. 11. 2020, č. j. 42 A 7/2020-18, ustanovil zástupce, který dne 4. 12. 2020 v zákonné lhůtě žalobu doplnil.
3. Žalobce má za to, že byl zajištěn v rozporu se zákonem. Nesouhlasí, že by byly naplněny zákonné důvody pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy že by existovalo nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaná v napadeném rozhodnutí shledává toto nebezpečí v tom, že žalobce porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 10. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-32/MIN/KAN (dále jen „ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví“), tím, že vstoupil na území České republiky, aniž dostal požadavků, které toto opatření stanoví pro ochranu před šířením nemoci COVID-19. S takovým výkladem žalobce nesouhlasí a poukazuje na judikaturu správních soudů vykládající pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu musí jít o „jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“ (usnesení RS NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Ve vztahu k zajištění pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že nerespektování správního vyhoštění a následný neoprávněný pobyt na území České republiky, resp. v obecné rovině nerespektování předpisů upravujících pobyt cizinců ještě samy o sobě takové jednání nepředstavují (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 37/2016-55). Za takové jednání by bylo možné považovat např. pravomocné odsouzení pro trestný čin (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2016, č. j. 5 Azs 2/2016-30), což ovšem není případ žalobce, který nejspíš jen nevědomky (o opaku nic nesvědčí) porušil velmi specifický podzákonný předpis tím, že si přesně nezjistil podmínky vstupu na území České republiky. Trestněprávní rovinu však jeho jednání nemá, a kdyby se jej dopustil občan České republiky, k žádnému omezení osobní svobody by to nevedlo. Žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 11. 2020, č. j. 41 A 60/2020-31, v němž zdůraznil, že zajištění cizince z důvodu (jak potenciálního, tak skutečného) ohrožení veřejného zdraví zákon neumožňuje a ostatně i vyhoštění z důvodu ochrany veřejného zdraví předpokládá, že cizinec nakažlivou nemocí trpí, nestačí, že by jí potenciálně trpět mohl.
4. Žalobce také nesouhlasí s tím, že by byly naplněny zákonné důvody pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce se sice dopustil nelegálního pobytu, ovšem z toho, co bylo v řízení zjištěno, ani z úvah žalované obsažených v napadeném rozhodnutí neplyne, že by měl v úmyslu v tom pokračovat, nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění a nespolupracovat s žalovanou. Tento závěr je založen jen na spekulacích žalované, což jako důvod pro zajištění nepostačuje (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18). Konečně žalobce nesouhlasí s tím, že žalovaná bez dalšího vyloučila možnost užití zvláštních opatření namísto zajištění.

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě stručně zrekapitulovala průběh správního řízení a uvedla, že skutečnost, že žalobce vstupem na území České republiky porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví, představuje závažné narušení veřejného pořádku. Žalobce totiž představoval zdravotní riziko, neboť mohl svým dalším pohybem na území způsobit zavlečení nemoci COVID-19 do České republiky. Takový výklad potvrdil i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 2. 7. 2020, sp. zn. 2 A 28/2020 (tento rozsudek není veřejně dostupný, ale žalovaná cituje jeho podstatnou pasáž – pozn. soudu). Nebezpečí, že by žalobce mohl mařit rozhodnutí o správním vyhoštění, dovozuje žalovaná zejména z toho, že na území členských států Evropské unie a i na území České republiky vstoupil bez dokladů, ukrytý v karoserii kamionu.
6. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 27. 10. 2020 policie zajistila žalobce poté, co jí bylo nahlášeno, že se spolu s dalším cizincem pohybuje po čerpací stanici na D1 a dotazuje se kolemjdoucích, v jaké se nachází zemi. Žalobce následně převzala žalovaná, která zjistila, že nemá žádný cestovní doklad, ani oprávnění k pobytu a ani negativní test na COVID-19, jenž je podmínkou pro vstup a pobyt na území České republiky podle ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví. Z toho důvodu žalovaná dne 28. 10. 2020 zahájila s žalobcem řízení o správním vyhoštění a proběhl jeho výsledek, o němž byl pořízen protokol. Žalobce uvedl, že pochází z Maroka, kde je špatná ekonomická situace, a proto odtud odešel za lepším životem, aby mohl finančně podporovat svou rodinu. Jeho cílem byla Francie nebo Itálie, kde si chtěl najít práci. Popsal cestu přes Turecko, kde ztratil cestovní doklad, Řecko, Albánii, Černou Horu, Bosnu a Srbsko do Maďarska, kde si vyhlédl kamion, v jehož karoserii se bez vědomí řidiče ukryl a dojel až do České republiky, kde si šel koupit něco k jídlu, ale byl přitom zajištěn policií. Do České republiky nicméně žalobce nechtěl, skrze její území měl v úmyslu jen projet a určitě zde nechce zůstat, ani žádat o azyl. Nechce se ani vrátit do Maroka, ač mu v tom nic nebrání, nehrozí mu tam žádné nebezpečí a může se vrátit ke svým rodičům – chce pokračovat dál do Francie či některé další země EU. Podmínky vstupu na území České republiky žalobce podle svých slov nezná a ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví si vědom není. Test na COVID-19 absolvoval až po svém zajištění. Žalobce nemá dostatečný obnos na složení finanční záruky.
7. Téhož dne vydala žalovaná rozhodnutí o žalobcově zajištění, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku. Po shrnutí dosavadního průběhu řízení žalovaná konstatovala, že žalobce porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví, protože nedisponuje negativním testem na COVID-19, přičemž nespadá pod žádnou z tam uvedených výjimek, ani neohlásil svůj vstup na území hygienické stanici, která by mu případně nařídila nezbytné karanténní opatření. Hrozí tedy nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek tím, že nedostojí ochrannému opatření Ministerstva zdravotnictví a představuje riziko pro společnost, protože pochází ze země, která není bezpečná z hlediska nemoci COVID-19. V závažném porušení právních předpisů, jehož se tím žalobce dopustil, shledává žalovaná závažné narušení veřejného pořádku, jak je vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Současně je zde s ohledem na žalobcovo dosavadní jednání (nelegální vstup na území České republiky bez dokladu, ukrytý v podvozku nákladního automobilu) nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Prokázal tím totiž, že nehodlá respektovat české právní předpisy, a tím pádem ani nelze předpokládat, že bude plnit žalovanou uložené povinnosti. Jak ostatně uvedl při výslechu, do Maroka se vrátit nechce. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nepřipadá v úvahu, protože žalobce zde

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

nemá žádné zázemí a nelze mu tedy uložit povinnost zdržovat se na určité adrese. Peníze na složení finanční záruky žalobce nemá. Povinnost hlásit se policii žalobci uložit nelze, neboť je to s ohledem na aktuální situaci nerealizovatelné. Ani povinnost zdržovat se na určeném místě uložit nelze, přestože žalovaná takovým zařízením disponuje; to je totiž určeno primárně pro ohrožené skupiny osob, kam žalobce nespadá. Uložení zvláštních opatření nepřipadá v úvahu také proto, že hrozí, že žalobce z území ČR nevycestuje a bude se tu nadále zdržovat, případně se skrývat v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví, nebo že se bude snažit nelegálně vycestovat do zemí, které uvedl jako cílové. I ve vztahu k úvahám o nemožnosti uložení zvláštních opatření žalovaná připomněla, že u žalobce nelze vzhledem k jeho dosavadnímu jednání předpokládat spolupráci se správními orgány, ani dodržování povinností, ať už vyplývajících z právních předpisů nebo z rozhodnutí správních orgánů. Devadesátidenní doba zajištění je stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti výkonu správního vyhoštění. Rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života.

8. Podle výsledku laboratorního vyšetření ze dne 28. 10. 2020 byl žalobci dne 27. 10. 2020 proveden test na COVID-19 výtěrem z nosohltanu. Přítomnost viru se neprokázala.
9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny zákonem požadované formální náležitosti. Přistoupil tedy k jejímu věcnému projednání. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž je přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
10. Podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud
 - a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo
 - b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

11. Soud na základě žalobních bodů zkoumal, zda je zajištění žalobce důvodné. Prvním z důvodů pro zajištění, který žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] tím, že vstoupil na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví. Pokud by totiž byl nakažen nemocí COVID-19, představoval by pro společnost zdravotní riziko. Žalobce s takovým výkladem nesouhlasí. Je tedy třeba rozřešit otázku, zda lze takové jednání pokládat za závažné narušení veřejného pořádku.
12. Soud si je vědom toho, že judikatura správních soudů je v této vysoce aktuální otázce zatím nesjednocená. Městský soud v Praze (např. v rozsudku ze dne 2. 7. 2020, sp. zn. 2 A 28/2020, z něhož cituje žalovaná, ale také např. v rozsudcích ze dne 9. 7. 2020, č. j. 13 A 30/2020-25, a ze dne 5. 10. 2020, č. j. 13 A 56/2020-22) zastává názor, že porušení ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví je závažným narušením veřejného pořádku a představuje důvod pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. To Městský soud v Praze spatřuje v tom, že cizinec představoval riziko, že by do České republiky mohl zavlečt a šířit virus COVID-19, čímž ohrozil zdraví osob pobývajících na území České republiky, potažmo veřejný zájem na jeho ochraně. Takovou argumentaci nicméně krajský soud nepokládá za přesvědčivou. Přiklonil se proto k závěrům vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 11. 2020, č. j. 41 A 60/2020-31, podle nichž nelze směšovat pojmy „veřejný pořádek“ a „veřejné zdraví“ užívané v zákoně o pobytu cizinců, neboť jejich obsah se liší. *„Ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti i veřejného zdraví je zákonným důvodem pro správní vyhoštění cizince. Vyhoštění až na 3 roky lze uložit, pokud existuje důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví, protože trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění [viz § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců]. Toto ustanovení míří právě na ty případy, ve kterých Ministerstvo zdravotnictví vydá ochranné opatření podle § 68 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Ze systematiky § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je tedy zřejmé, že tyto případy zákonodárce nezamýšlel podřadit pod výhradu veřejného pořádku. Tu jako důvod pro vyhoštění upravuje samostatné ustanovení. Aby však bylo možné uložit správní vyhoštění, nestačí, aby cizinec porušil ochranné opatření. Je nezbytnou podmínkou, že dotýčný trpí nemocí, jejímuž šíření má dané ochranné opatření bránit. Nepostačuje, pokud by touto nemocí jen potenciálně trpět mohl. Smyslem vyhoštění je v tomto případě ochrana zdraví obyvatel ČR před cizincem, který trpí příslušnou nemocí a v případě jeho setrvání na území ČR by tuto nemoc mohl šířit. [...] Byť tedy ohrožení veřejného zdraví teoreticky může být důvodem pro správní vyhoštění (body 21-22 výše), důvodem pro zajištění cizince být nemůže – na rozdíl od ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Cizince nelze zajistit jenom proto, že porušil platné ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví. Ani ve spojení s tím, že na území ČR vstoupil neoprávněně. Skutečnost, že neoprávněný pobyt nelze podřadit pod výhradu veřejného pořádku, judikatura již opakovaně potvrdila i přímo ve vztahu k zajištění cizince (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 37/2016-55).“*
13. V souladu s citovanými závěry Krajského soudu v Brně konstatuje soud, že žalovaná pochybila tím, že zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

založila na konstrukci, že porušení ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví představuje závažné narušení veřejného pořádku. Zákon o pobytu cizinců totiž zajištění cizince z důvodu ochrany veřejného zdraví neumožňuje. Navíc ani pouhou skutečnost, že žalobce vstoupil na území České republiky v rozporu s podmínkami stanovenými ochranným opatřením, nelze samo o sobě považovat za natolik závažné protiprávní jednání, které by odůvodňovalo obavu, že by žalobce mohl v budoucnu v případě dalšího pobytu ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2020, č. j. 53 A 6/2020-40). Tento důvod pro zajištění je tudíž nezákonný.

14. Jen na okraj soud podotýká, že už tak nesprávná argumentace žalované je ještě oslabena tím, že ještě před vydáním rozhodnutí o zajištění (27. 10. 2020) nechala žalovaná žalobce otestovat na přítomnost viru COVID-19, a už dne 28. 10. 2020 tedy bylo jasné, že touto nemocí netrpí a ohrožovat veřejné zdraví tímto způsobem nemůže. V takovém případě by nedávalo žádný smysl cizince zajišťovat na 90 dnů, nýbrž pouze na dobu než bude proveden a vyhodnocen test na COVID-19.
15. Pokud se rozhodnutí o zajištění opírá o více důvodů, pak důvodnost žaloby ve vztahu k jednomu z důvodů vede ke zrušení napadeného rozhodnutí pouze v tomto rozsahu, nikoliv ke zrušení rozhodnutí jako celku (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2015, č. j. 44 A 41/2015-16, a rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 Azs 236/2017-36). Soud se proto zabýval tím, zda obстоjí alespoň druhý důvod pro zajištění žalobce, tedy zda je zde nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Žalobce namítl, že se v řízení nezjistilo nic, z čeho by bylo možno dovozovat existenci takového nebezpečí, a že se takové podezření zakládá jen na spekulacích žalobkyně. S tím soud nesouhlasí. Ačkoli je tato část odůvodnění podstatně stručnější než část zabývající se naplněním důvodů zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalovaná zde základní úvahy uvedla (viz čtvrtý odstavec na straně 4 napadeného rozhodnutí). Závěr, že je zde nebezpečí, že bude žalobce mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zakládá žalovaná na jeho předchozím jednání. Soud v této souvislosti upozorňuje, že výčet jednání obsažený v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, na jejichž základě lze existenci takového nebezpečí dovozovat, je demonstrativní. Žalovaná tedy byla oprávněna vycházet i z jiných než tam uvedených indicií, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že rozhodující pro ni byl zejména způsob, jakým žalobce přicestoval na území České republiky (vědomě nelegálně, bez cestovního dokladu a bez povolení k pobytu, ukrytý v kamionu). Tyto okolnosti, jak soud uvedl výše, sice nejsou ještě důvodem pro zajištění, lze z nich však usuzovat na důvěryhodnost žalobce, na které uvedený způsob překračování státních hranic rozhodně nepřidává. Konečně žalovaná poukázala na to, že sám žalobce při výslechu uvedl, že se do Maroka nechce vrátit. Soud k tomu dodává, že žalobce při svém výslechu navíc opakovaně uvedl, že si rozhodně nepřejí zůstat v České republice, jeho cílem je Francie nebo Itálie, kde si chce najít práci a vydělávat peníze na podporu své rodiny. Z toho je zjevné, že žalobce ani po svém zajištění policií a zahájení řízení o správním vyhoštění od svého původního plánu neustoupil a je zde riziko, že pokud by zajištěn nebyl, odcestuje do cílové země, aby jej mohl naplnit. Cílem správního vyhoštění ovšem není jen to docílit toho, aby cizinec jakýmkoli

způsobem opustil území České republiky (v takovém případě by ostatně nebylo nutné žalobce zajišťovat, stačilo by jej zavést zpět na D1), nýbrž také aby je opustil legálně a směřoval do státu, v němž má povolen pobyt – v žalobcově případě do Maroka, přičemž ze správního spisu je patrné, že žalovaná tento proces již zahájila (viz listina *Fiche de renseignement* Marocké ambasády). K tomu slouží právě zajištění.

16. Lze dodat, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, na nějž se žalobce odkazuje, vytýkal správnímu orgánu, že důvody pro existenci nebezpečí, že bude cizinec mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, uvedl jen zcela obecně odkazem na jeho dřívější jednání, aniž je konkretizoval, a městský soud jeho úvahy obsáhle doplnil a nahradil novými, vlastními důvody pro zajištění. To se však v posuzované věci nestalo. Ač byly důvody uvedené žalovanou stručné, v soudním přezkumu obstojí, jak soud rozebral v předchozím odstavci. Soud se s těmito důvody ztotožnil.
17. Konečně žalobce namítl, že nesouhlasí se závěrem žalobkyně, že mu nebylo možné uložit žádné ze zvláštních opatření za účelem vycestování (§ 123b zákona o pobytu cizinců) namísto zajištění. Tato námitka je jen obecná, a proto ji soud nemůže vypořádat jinak než obecně. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce zde – podle svých slov – nemá žádné zázemí (příbuzné, přátele ani ubytování či prostředky na jeho zajištění), a proto je vyloučeno uložení opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy povinnost zdržovat se na adrese místa pobytu. Žalovaná dále vycházela z toho, že je pravděpodobné, že žalobce nebude spolupracovat se správními orgány, patrně odcestuje do jiného evropského státu. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. Současná situace (omezení cestování z důvodů epidemie COVID-19) pak podle žalované vylučuje uplatnění opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Soudu není zřejmé, jak souvisí opatření v ostatních státech s možností stanovit žalobci povinnost hlásit se na PČR v době jemu policií určené, argumentaci žalované lze mít za krajně nepřesvědčivou. Soud má nicméně za to, že uplatnění obou těchto zvláštních opatření je v případě žalobce vyloučeno ze shodných důvodů, které žalovaná uvedla již ve vztahu k opatření podle písm. a). Žalobce nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, aby si mohl zajistit vlastní ubytování, nemá zde ani žádné příbuzné či známé, peníze si ani nemůže (nesmí) opatřit vlastní prací. Žalobce je tedy na území České republiky bezprizorní a nemá, jak si ubytování opatřit. To vylučuje aplikaci zvláštních opatření dle písm. b) i c). Je logické, že nemá-li žalobce prostředky na zajištění ubytování, tím spíše nedisponuje prostředky, které by mohl složit jako finanční záruku. Jiná osoba záruku za žalobce nenabídla. Opatření podle písm. d) je pak dle žalované vyhrazeno především pro zranitelné osoby. Závěry žalované stran nemožnosti využití jednotlivých zvláštních opatření mají oporu ve správním spisu, zejména v tom, co o sobě žalobce sdělil při výslechu. Soud se ztotožňuje s tím, že užití zvláštních opatření nebylo v posuzované věci možné. Námitka je nedůvodná.
18. Jelikož tedy soud dospěl k závěru, že ze dvou důvodů pro zajištění žalobce obstojí pouze jeden [podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců] a druhý z uvedených důvodů je nezákonný [podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců], postupoval v souladu se závěry vyslovenými v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2015, č. j. 44 A 41/2015-16, aprobovanými později rozsudkem NSS ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 Azs 236/2017-36. S ohledem na ně soudu nezbylo než napadené rozhodnutí z části zrušit pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s., nicméně pouze v té části výroku, která konstatuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

že je zde nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, tj. ve slovech „a),“, tzn. podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V rozsahu zrušené části napadeného rozhodnutí soud nerozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení, neboť s ohledem na závěry vyslovené soudem v tomto rozsudku neexistují úkony, jež by mohla žalovaná v této věci po částečném zrušení dále učinit. Zajištění může nadále trvat, byť pouze důvodu podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

19. Zbylé části výroku ob stojí, a proto soud ve zbytku žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Z toho důvodu **nemá tento zrušující výrok za následek povinnost žalované propustit žalobce na svobodu.** Tu by žalovaná měla pouze tehdy, pokud by napadené rozhodnutí bylo zrušeno jako celek. V tomto případě je však napadené rozhodnutí po oddělení nezákonné části plně způsobilé bez jakékoliv právní nejistoty působit jím předpokládané účinky – omezit po stanovenou dobu osobní svobodu žalobce – cizince, jehož správní vyhoštění má být realizováno. V té části, jež nebyla zrušena, je třeba na napadené rozhodnutí i po vydání tohoto rozsudku nahlížet jako na pravomocné a zákonné rozhodnutí.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť poměr úspěchu obou stran je v podstatě shodný.
21. Soud usnesením ze dne 10. 11. 2020, č. j. 42 A 7/2020-18, ustanovil žalobci zástupcem Mgr. Jindřicha Lechovského, jehož odměnu a hotové výdaje v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 10 větu první za středníkem s. ř. s.). Soud nepřehlédl, že ustanovený zástupce žádal přiznání odměny za zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby, a to za přípravu a převzetí zastoupení a dále za sepsání doplnění žaloby. Soud však nemohl pominout, že výběr tohoto zástupce nebyl náhodný, ale byl učiněn na přání žalobce a nepřímě i na přání samotného zástupce (součástí původní blanketní žaloby bylo jeho čestné prohlášení ze dne 3. 11. 2020, že je s případem žalobce obecně obeznámen a je připraven přijmout jeho zastoupení). Za situace, kdy zástupce žalobce takto sám iniciativně převzal zastoupení žalobce, je třeba na úkon právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení nahlížet jako na úkon právní služby provedený mimo rámec tohoto řízení, a to na náklady samotného zástupce žalobce v rámci jeho setrvalé uplatňované podnikatelské strategie (jež je soudu zřejmá z jiných řízení) spočívající ve vyhledávání klientů v zařízeních pro zajištění cizinců za účelem vytvoření předpokladů pro to, aby byl následně soudem ustanoven jejich zástupcem a získal nárok na poskytnutí odměny a náhrad ze státního rozpočtu bez ohledu na výsledek řízení. Z tohoto důvodu soud uznal za relevantní úkon právní služby toliko sepsání doplnění žaloby, naproti tomu za úkon spočívající v převzetí zastoupení zástupci žalobce odměna nenáleží.
22. Soud tedy přiznal ustanovenému zástupci odměnu za zastupování ve výši 4 114 Kč, která je tvořena odměnou advokáta za jeden účelný úkon právní služby po 3 100 Kč [sepsání doplnění žaloby; § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], a z jedné paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 %, tj. ve výši 714 Kč. Výsledná částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. prosince 2020

Mgr. Jan Čížek, v. r.
soudce